

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobce: **DANYPO s.r.o.**, se sídlem Bratislavská 1527/15, Praha, zast. Ing. Ladislavem Kubicou, daňovým poradcem, se sídlem Rokycanova 1929, Sokolov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2016, č.j. 10402/16/5100-41455-711846,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Rozhodnutím ze dne 8. 3. 2016, č. j. 10402/16/5100-41455-711846, žalovaný podle § 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) delegoval místní příslušnost k výkonu správy všech daní žalobce s výjimkou

daně z nemovitých věcí a daně z nabytí nemovitých věcí z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Karlovarský kraj.

II. Obsah žaloby

Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítl, že on sám nenavrhнул delegaci a dle spisového materiálu tak neučinil ani místně příslušný správce daně. Vydal-li podnět nepříslušný správce daně nebo dokonce nadřízený orgán ze své libovůle, došlo k porušení zákona. V rozhodnutí není uveden žádný argument, proč by měl správce daně v Karlových Varech disponovat mimořádnými odbornými znalostmi. Žalobkyně činí toliko elektronická podání a správce daně na ně elektronicky reaguje a jinou součinnost není potřeba vymáhat. Za poslední dva roky žádné jednání neproběhlo a bylo tedy zřejmě dostatečné komunikovat elektronicky. Ani podmínka účelnosti tedy není naplněna. Množství argumentace v napadeném rozhodnutí je zavádějící a nevztahuje se na zákonem dané mantinely pro tento postup. Je plýtváno prostředky na obhajobu nezákonného postupu. Jde o snahu slovními klišé obejít zákon, vytvořit prostor pro libovůli, přinést žalobkyni zvýšení nákladů a ztížit jednání se správcem daně. Postup žalovaného je mimo rámec zákonnosti a ústavnosti.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že případná změna okolností po vydání rozhodnutí nemůže zpochybnit jeho zákonnost, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Jádrem sporu je zákonnost delegace místní příslušnosti k výkonu správy daní žalobce z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Karlovarský kraj.

Podle § 18 odst. 1 daňového řádu na žádost daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může nejbližší společně nadřízený správce daně delegovat místní příslušnost k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně, jestliže je to účelné nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti; proti rozhodnutí ve věci delegace nelze uplatnit opravné prostředky.

Žalobce předně zpochybňuje procedurální podmínku citovaného ustanovení, a sice podání žádosti daňového subjektu nebo podnětu správce daně. Tato námitka není důvodná.

Předně má soud za to, že z citovaného ustanovení přímo neplyne požadavek, aby byl podnět k delegaci dán konkrétním správcem daně. Podnět tak může podat kterýkoliv ze správců daně, kteří přicházejí v úvahu, neboť kterýkoliv z nich může zjistit důvody pro delegaci (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2015, č. j. 29 Af 64/2013-58; všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nadto je nutno podotknout, že prvotní podnět k delegaci místní příslušnosti sice podal Finanční úřad pro Karlovarský kraj, nicméně zahájení řízení o delegaci dle § 91 odst. 1 daňového řádu předcházelo také stanovisko Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 10, ze dne 11. 8. 2015 a stanovisko Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 8. 10. 2015. V posledně uvedeném stanovisku přitom v té době místně příslušný správce daně výslovně uvádí, že „*navrhuje delegovat správu daní na Finanční úřad pro Karlovarský kraj, Územní pracoviště v Karlových Varech.*“ Není tedy ani pravdou, že by žalovaný vydal rozhodnutí o delegaci, aniž by k jeho vydání byl dán podnět místně příslušného správce daně.

Co se týče zákonných důvodů pro delegaci místní příslušnosti, obsahuje citované ustanovení dva samostatné důvody, a to účelnost delegace nebo nezbytnost mimořádných odborných znalostí. Pro aplikaci daného ustanovení stačí jejich alternativní naplnění, tedy naplnění pouze jednoho z nich.

Z obsahu správního spisu a napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný považoval pro delegaci správy daní žalobce za naplněnou podmínku účelnosti. Jestliže tedy žalobce mimo jiné zpochybňuje naplnění druhé alternativní podmínky (nezbytnost mimořádných odborných znalostí), míjí se v této části žaloba s důvody žalobou napadeného rozhodnutí. Z povahy věci proto v této části nemůže být žaloba důvodná.

Než soud přistoupí k posouzení, zda v projednávané věci byla delegace účelná, je potřeba se zabývat výkladem neurčitého právního pojmu „účelnost“ ve smyslu § 18 odst. 1 daňového řádu. Obecně ho prostřednictvím možných situací definuje odborná literatura tak, že „*[k]ritérium účelnosti bude naplněno např. v situaci, kdy má podnikající fyzická osoba trvalý pobyt v územním obvodu působnosti jiného správce daně než svou provozovnu, v níž fakticky vykonává své podnikatelské aktivity. V takovém případě bude s ohledem na zásady hospodárnosti, efektivity a šetrnosti daňového řízení vhodné delegovat místní příslušnost ke správě daňových povinností na správce daně, v jehož obvodu územní působnosti se nachází provozovna této fyzické osoby, neboť zde budou k dispozici všechny dokumenty a jiné podklady sloužící k prokazování skutečností tvrzených daňovým subjektem v rámci daňových řízení, zde se bude zpravidla provádět místní šetření či daňová kontrola týkající se daňových povinností tohoto daňového subjektu (srov. § 80 odst. 1 a § 85 odst. 2). Obdobně je namístě postupovat v případě, kdy se sídlo právnické osoby zapsané v příslušném veřejném rejstříku liší od místa skutečného sídla této právnické osoby, tj. místa, na němž právnická osoba skutečně vykonává svou činnost, z něhož je skutečně řízena (srov. komentář k § 13 bod 17 a násl.). Výkon správy daní takových daňových subjektů místně příslušným správcem daně na základě jeho kompetence operovat při správě „svých“ daňových subjektů mimo svůj obvod územní působnosti (srov. § 14) by byl značně neefektivní a nevhodný.*“ (viz Baxa, J.,

Dráp, O., L., Lavický, P., Schillerová, A., Šimek, K., Žiškova, M. *Daňový řád, Komentář I. díl*. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2011, s. 116).

Obdobně i další autoři (Lichnovský, O., Ondrýšek, R. a kol. *Daňový řád*. 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 90) uvádí, že „[z] hlediska účelnosti lze však přijmout závěr, že k delegaci může dojít tehdy, pokud se sídlo daňového subjektu zapsané do veřejného rejstříku liší od skutečného sídla, avšak nemůže docházet k paušálním změnám místní příslušnosti v důsledku existence tzv. virtuálních sídel bez toho, aby se správce daně řádným způsobem neseznámil s důvody existence takových a obdobných forem sídel (povaha činnosti daňového subjektu, např. poradenství, IT), neboť nikoliv každá ekonomická činnost vyžaduje trvalé kancelářské či provozní prostory. Pouhá existence virtuálního sídla daňového subjektu je tak pro jeho delegaci nedostatečná z důvodu, že mimo virtuální adresu může daňový subjekt vázat k dosavadnímu správci daně i jiná okolnost mající úzký vztah ke správě daní. Jedná se zejména o vedení a existenci (archivaci) účetnictví v obvodu místní příslušnosti dožadujícího správce daně.“

Z judikatury lze pak odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 230/2016 – 18. Ten ve shodě s odbornou literaturou akcentuje požadavek, aby bylo především zjišťováno místo realizace podnikatelských aktivit.

Soud souhlasí s žalovaným, že v posuzovaném případě byly splněny podmínky k delegaci z důvodu její účelnosti.

Ve vztahu ke zjištěnému skutkovému stavu žalobce v žalobě nijak nezpochybňuje zjištění, že sídlo žalobce je pouze sídlem formálním, že zde žalobce nevykonává ekonomickou činnost a že naopak provozuje ekonomickou činnost na provozovně na adrese T. G. Masaryka 2023/10, Karlovy Vary. Žalobce nijak nezpochybňuje ani podklady, na nichž jsou tato zjištění založena. Mimo jiné bylo při místním šetření dne 27. 1. 2015 zjištěno, že uvnitř budovy, kde má sídlo žalobce, je na dveřích označených „G-1 NP-SK.57“ připevněna schránka s vylepeným soupisem řady obchodních společností, včetně žalobce. Nikdo ze zaměstnanců žalobce, ani jeho statutární orgán, nebyli během dvou místních šetření na této adrese zastíženi. Žalobce měl ke dni 1. 12. 2014 celkem šest zaměstnanců s místem výkonu práce v Karlových Varech. V provozovně v Karlových Varech, kde je také provozovna žalobce dle živnostenského rejstříku, byla při místním šetření dne 1. 7. 2015 přítomna zaměstnankyně, která sdělila, že jednatelka žalobce před chvílí odešla.

Jediným argumentem, kterým žalobce rozporuje závěr o účelnosti delegace, je skutečnost, že dosud vždy komunikoval se správcem daně výlučně elektronicky a správce daně za poslední dva roky neučinil žádné úkony s osobní účastí žalobkyně. Elektronická komunikace je tedy zcela zřejmě dostatečná.

Této argumentaci ovšem nelze přisvědčit. Správa daní je komplexní činností, která nevyžaduje soustavné osobní setkávání správce daně a daňového subjektu nebo kontinuální výkon kontrolní činnosti v sídle či provozovně daňového subjektu. To ovšem neznamená, že takováto činnost nemusí probíhat vůbec. Správce daně je nadán pravomocí tyto úkony provádět a ze skutečnosti, že tak dosud vůbec či v určitém časovém úseku neučinil, neplyne legitimní očekávání daňového subjektu, že tak již nikdy činit nebude. Postačovala-li tedy za

poslední dva roky komunikace mezi žalobcem a správcem daně pouze v elektronické podobě, neznamená to, že nemohou nastat například důvody pro provedení daňové kontroly v provozovně žalobce v Karlových Varech, kde je těžiště jeho podnikatelské činnosti. Je nutno zopakovat, že žalobce v žalobě nijak nezpochybňuje závěr o tom, že právě v Karlových Varech je těžiště jeho podnikatelské činnosti. Jelikož soud přezkoumává napadené rozhodnutí výhradně v mezích žalobních bodů, není dán žádný prostor pro přehodnocení závěrů žalovaného o středisku ekonomické činnosti žalobce. Za této situace je zdejší soud uzavírá, že žalovaný postupoval plně v souladu s citovanou literaturou a judikaturou, když shledal, že správa vybraných daní Finančním úřadem pro Karlovarský kraj bude hospodárnější a efektivnější, a je proto naplněna podmínka účelnosti delegace místní příslušnosti dle § 18 odst. 1 daňového řádu.

S ohledem na tyto závěry nelze shledat, že by byl postup žalovaného pouze snahou obejít zákon, vytvořit prostor pro libovůli bez kontroly, přinést žalobkyni zvýšení nákladů či ztížit její jednání se správcem daně. Postup žalovaného plně odpovídá dikci i smyslu § 18 odst. 1 daňového řádu, a plně tak respektuje zásadu, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem a způsobem stanoveným zákonem.

V. Shrnutí a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. **zamítl**.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. září 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu